

JUKKA TERVO

MARIAANIEN HAUDALLA

MARIAANIEN HAUDALLA

JUKKA TERVO

MARIAANIEN HAUDALLA

Romaani

Zerkalo (1995), runoja
Ei koskaan, aina (1997), runoja
Teräskitarra - musiikkiterapia nuoruusiässä (2003), tutkimus
Kaksitoista sinistä kuuta (2007), runoja
Kurt Cobainilla oli masu kipeä (2008), runoja
Ämpärin räminä (2009), runoja
Kevät räjähti käsiin - kertomuksia nuoruudesta (2011),
lyhytproosaa
Heräämisiä suuren kellon sisällä (2013), runoja
Ifa (2013), romaani
Ketä rakastamme kun rakastamme Elvistä
- artikkeleita nuoruusiän luovuudesta ja tuhoavuudesta (2016)

©JukkaTervo2017

Kuvat©LindaSainio2017

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-645-6

jukkatervo.com

Pahviset supermallit seurasivat asiakkaita photoshopatuilla hevosen silmillään, rullaportaat kuskasivat minkkirouvia toiseen kerrokseen ja kiiltävien lehtien kansissa hymyili terveitä ja onnellisia uranaisia. Mitättömän näköinen tyttö etuili kemikallio-osaston kassalla. Hän oli lyhyt ja pyöreä, silmät olivat suuret ja kauniit, kasvot eivät. Toinen tyttö singahti hänen viereensä kuin hai ruokajonoon. Hänkään ei ollut mistään kotoisin. Huonosti värjätyt mustat hiukset olivat tupeerattu pääläelle ja vartalo oli tungettu pieneen farkkutakkiin ja mustaan lyhkäiseen putkihameeseen, jonka alla mustat verkkosukat kiristivät reisiä kuin joulu kinkkua. Paksut ja yrmeät huulet kiilsivät pehmeinä. Kummallakin oli korkea otsa ja pieni leuka. Onkohan ne siskoksia, Martti mietti. Ilmassa leijui sekava tuoksujen pilvi. Lumene, Dior, Lancome, Ester Lauder, Yves Saint Laurent, Nivea, Kanebo. Kauneudella on monta nimeä.

Tytöt kimittivät toisilleen jotain pojalle tuntematonta kieltä. Se koostui erilaisista kiljahduksista, supinoista, tavasta ottaa toista käsipuolesta kiinni ja pälyillä koko ajan ympärilleen kuin kojootteja pelkäävä nelisormimangusti kotikuopan reunalta

samalla purkkaa äänekkäästi mätkyttäen. Sanat ihana, kauhee ja vittu muodostivat kielen ytimen jota muunneltiin eri sävella-jeissa silmämunia pyöritellen. Eri korkuiset äännähdykset ja ylöspäin kirmaavat sanojen lopukkeet saattoivat viitata siihen että kyseessä olisi jokin kiinan kielen murteista.

Ensimmäinen tyttö osti halpaa ripsiväriä ja toinen suurusui-nen veristä huulipunaa. Jos heidät yhdistäisi saattaisi tuloksena olla ihan siedettävän näköinen siivooja, kaksi kolmasosaa len-toemäntää tai normaalimittainen Halpa-Hallin kassa. Kolikoi-den kaivamisessa valtavista olkalaukuista meni ikuisuus. Vasta kun kassan nainen puhui Martti tajusi että hän oli ihminen. Hän kuvitteli että siinä seisoj joku pystyyn meikattu datanomihologrammi rakennekynsineen, jonka päässä olevaa kertotaulua kalju myymäläpäällikkö ohjaili joystickillä yläkerran toimistosta.

Martti kierteli Stockmannin hyllyjä mutta ei löytänyt etsimäänsä. Häntä jännitti kysyä myyjiltä mitään, mutta nyt oli pakko. Nainen kävi oikein näyttämässä; partateriä löytyi miesten ihonhoitotuotteiden ja partavaahtojen hyllystä liukupor-taiden vierestä. Hän ei halunnut kertakäyttöisiä muovivartisia partahöyliä vaan vanhan ajan kunnollisen partaterän. Pakkauksessa oli kymmenen. Parikin riittäisi, mutta eihän niitä saanut erikseen joten hän otti koko paketin. Partavaahtoa ei tarvittu.

Hologrammi tepasteli paikalleen näytön viereen ja kysyi onko hänellä kanta-asiakaskorttia. Koska nainen oli ystävällinen vain kahden ja puolen euron asiakkaalle Martti valehteli sen jääneen kotiin puvuntakin taskuun.

– Toisella kertaa, nainen sanoi ja kysyi tarvitseeko hän kuittia.

– En tarvitse.

Se harmitti vähän jälkeenpäin, hän olisi melkein koskettanut myyjää. Ehkä nainen loukkaantui kun kuitti ei kelvannut. Martilla ei ollut kanta-asiakaskorttia eikä puvuntakintaskua eikä pukua eikä takkia. Hän otti pipon pois päästään että nainen näkisi alkavat pulisongit. Tinneriä tai tärpähtiä täältä ei tainnut saada.

Kassa oli kaunis kapeakasvoinen jotain kaksvitonen nainen, ehkä vähän liian laiha, ja meikin alta kuului tummat silmänaluset. Saikohan se täältä vaatteita henkilökuntahintaan vai onko se vasta harjoittelija? Olikohan se ollut viimeyönä kapakassa tanssimassa ja ryyppäämässä? Oliko sitä naitu koko yö? Ehkä se oli huora tai yksinhuoltajaäiti jonka pennulla oli hinkuyskä tai vesipää ja valvoi sen vieressä koko yön ja yritti olla mannekiini päivät?

Kassa tuijotti häntä kuin seinää kunnes Martti sai lompakkonsa maiharitakin taskuun ja kääntyi ulko-ovelle päin. Näyteikkunan heijasteesta näkyi kuinka myyjä yritti hieroa reisiään salaa yhteen. Kiristivätkö pikkuhousut vai olikohan naisella tangat kaivautuneet vakoon? Ehkä se ajelee alapäättään ja sänki alkaa kutittaa? Menkat? Pissahätä?

Myyjä on tottunut että sitä katsotaan eikä piittaa; se on töissä täällä eikä olemassa. Kotona se riisuu korkeakorkoiset kenkensä eteisessä ja kellahtaa pienen kerrostalokaksionsa olohuoneen hiekan väriselle mohairmatolle painimaan angorakissansa

kanssa ennen kuin laittaa kylpyveden valumaan ja vihreää teetä hautumaan. Sitten puhelin soi. Se nostaa zumbankevyen vartalonsa sohvalle, napsauttaa kännykän luurin alas, siirtää hoitoai-
neesta kiiltävän hiuskiehkuran pois korvan päältä, nappaa tumman rypäleen maljakosta lasipöydältä ja sanoo minulle hei. Marttia ajatus naurattaa. Minä olen sen poikaystävä ja työmat-
kalla Amsterdamissa. Milloin tulet kulta kotiin nainen kysyy ja minä että iltakoneella, pian nähdään. Ihanaa, nainen sanoo ja hymyilee ikkunasta alas kadulle jossa kävelen partateräpaketti taskussa. Alkaa sataa räntää ja katuvalot pätkee. Lämmittelen Tiimarissa ja menen sitten Ärrälle ostamaan karkkia.

Viereisessä porttikongissa lasioven takana mitättömän nä-
köiset siamilaiskaksoset purkivat laukkujaan lattialle kuin pako-
laisäidit, huitoivat käsillään sivuille ja pompahtivat välillä il-
maan sormet harallaan ja suut apposen auki kimittäen. Kasassa
oli parikymmentä huulipunapuikkoa ja pikkuruisiin ihmeellisiin
purnukoihin ja tuubeihin pakattuja meikkejä ja voiteita. Tytöt
olivat edelleen rumia mutta myös myymälävarkaita. Vaikka he
söisivät kaiken varastamansa ei mikään muuttuisi; toisella olisi
edelleen vain kauniit silmät ja toisella iso suu.

He huomasivat pojan, keräsivät leirinsä äkkiä kasaan ja kopi-
sivat niskojaan kohtalokkaasti nakellen pienet rinnantygät
pystyssä kohti bussipysäkkiä. Martti katseli risojen piikkikorko-
jen vääntyilyä lyhytjalkaisten isoperseisten virtahepojen pai-
non alla. Enpä haluaisi olla nainen. Muutama vuosi noilla ken-
gillä ja nelikymppisinä molemmat taluttavat rollaattoria kau-
punginsairaalan käytävillä.

Martti ei ollut veljensä kaltainen kaikkeen impulsiivisesti suhtautuva, mielipahaa tuottava ja itseään purkava vaisto-olento, vaan ihminen joka kykeni valitsemaan; lyödä tai lähteä pois. Sakari ei tehnyt valintoja koska ei ajatellut. Martti ajatteli ja tiesi. Hän oli paljon vaarallisempi koska oli nähnyt oman pahuutensa veljensä silmistä.

Jukka Tervo asettuu romaanihenkilöidensä ihon alle kuvaten surun ja menetysten kanssa kamppailevia ihmisiä ja heidän haluaan kasvaa ja selvitä vaikeissakin olosuhteissa. Onko se mahdollista yksin, onko aina kysymys elämästä ja kuolemasta, joudummeko aina valitsemaan rakkauden ja yksinäisyyden väliltä? Rehevä dialogi, rikas kieli ja tunteiden palo kuljettavat lukijaa päähenkilön rinnalla etsimään myötätuntoa ja toivoa pohjoisen kylmässä kaupungissa. Miksi toiset selviytyvät ja toiset eivät?

Jukka Tervo (1956) on oululainen musiikkiterapeutti, laulaja/lauluntekijä ja kirjailija. Hän on julkaissut useita runokirjoja, proosaa, tutkielmia, esseitä, artikkeleita, musiikkia sekä blogeja.

ISBN: 978-952-339-645-6

www.bod.fi